

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

REDACTIE

V.O.V.40-45

Ijzerenkruisstraat 100

1000 BRUSSEL

Telefoon - 02/2181965

1 Trimester 82

WAAROM NIET ?

Opsteller van dit artikel stelde zich reeds meermaals dezelfde vraag. Vraag tot heden onbeantwoord.

Bestaat er in de schoot van onze verbroedering iemand die bekwaam is te zeggen hoeveel gedenktekens, in België, opgericht werden ter nagedachtenis van onze in dienst gesneuvelde kameraden?

Ik verwed veel dat het antwoord moeilijk is!

Bezit de beheerraad, in haar archieven, de volledige lijst van deze eerbiedige herinneringen? Is het niet hoog tijd om tot dergelijke telling over te gaan? Wat een stel vragen!

Vrienden ontmijners, of U van het Noorden, het Oosten of het Zuiden bent, of U bij de jonge generatie hoort of lid bent van de horde dewelke de heldhaftige uren van ontmijning gekend heeft, het is aan U te spelen!

Wanneer ik zeg "SPELEN" is dit een zinspeling, want het betreft hier een ernstige zaak, een zaak die ik persoonlijk als heilig beschouw. Het betreft over te gaan tot een telling, zo volledig mogelijk, van al die gedenksteden, hoe klein ze ook mogen zijn, op dewelke de naam van een slachtoffer van de ontmijsning gebeiteld staat.

U en ik hebben het geluk gehad onze naam niet te zien voorkomen op deze martelarenlijst van onze eenheid.

U en ik zien ons verplicht mee te werken langs onze Verbroedering om tot de vereeuwiging der nagedachtenis van onze afgestorvenen. Wij hebben deze plicht ten opzichte van onze weduwen en wezen.

De ikzucht en de vergetelheid horen niet thuis in een verbroedering zoals de onze. Wij zijn geen folkloristische groep, ontsproten rond een pint bier. Onze wortels reiken veel dieper, want zij worden doordrongen door het bloed van degenen die ons voor altijd verlieten. Zij werden menselijk verrijkt door de pijnlijke ondervinding van onze talrijke gekwetsten en het is dat wat zo een bijzonder karakter aan onze groepering geeft, met geen andere te vergelijken.

Indien ik ertoe kwam uw apathie af te schudden of een klein ogenblik uw gevoelige snaar te raken, dan zou U volledig meewerken aan de oplossing van de door mij gestelde vraag. Daartoe hoeft U enkel aan uw verbroedering of aan uw sekte een brief te richten waarin U het bestaan meldt van een gedenkteken, met daarbij volgende gegevens: Provincie - stad, gemeente - wijk, gehucht waar het zich bevindt. Indien mogelijk de datum van oprichting, de datum van het ongeval alsmede, en dit is belangrijk, de tekst in het brons of in de steen gebeiteld.

Elke provinciale sekte zal de ontvangen inlichtingen schiften om ze uiteindelijk aan de beheerraad over te maken die de vervolledigde lijst zal laten verschijnen. Doch er zijn niet enkel de gedenksteden! Er bestaan ook gemeenten die sommige straten van hun stad de naam van "Ontmijsnersstraat of - plaats" hebben gegeven. Ook dit verdient een vermelding.

Vrienden Ontmijsners, blijkt mijn voorstel belachelijk of overbodig? Het is aan U te oordelen. Ik heb gedurende verscheidene jaren zelf deel uitgemaakt van de beheerraad, maar vóór alles ben ik een oud-ontmijsner die reeds van 1942 tewerkgesteld werd en pas na elf jaren in dit eervolle wapen ermee kapte. Het is met refertes dat ik deze oproep tot U richt. Moge U horen?

MARCEL LALLEMAND

ONTMIJNERS ? KEN IK NIET !

In haar maandblad nr.6 van november-december 1981, uitgegeven door de GENERALE CENTRALE van de MILITAIRE SYNDICATEN (G.C.M.S.) verscheen onder deze titel een artikel dat de magere plaats voor de verschuldigde eerbewijzen, toegekend aan deze militairen, aan de kaak stelt. Ook werd er de armzalige toelage, de zogenaamde gevaarspremie, betwist. Oordeel zelf: 408 fr., belastbaar natuurlijk. Deze som wordt uitbetaald als vergoeding voor het gelopen gevaar door degene die het lef heeft een springtuig onschadelijk te maken. Deze premie wordt wel te verstaan enkel toegekend voor de dag waarop de zending plaatshad.

Indien de uitvoerder het ongeluk heeft tijdens zijn werk gekwetst te raken, denk nu niet dat hij deze belachelijke vergoeding zal ontvangen gedurende de dagen dat hij in het hospitaal of in herstelverlof vertoeft.

De opsteller van het artikel in kwestie betreurt dat geen enkel ereteken, bijvoorbeeld het militair ereteken, toegekend werd aan zekere ontmiijners die reeds meer dan 25 jaar dit werk uitoefenen. Doch waarom zouden degenen die een rustige loopbaan slijten in de ministeriële diensten of bij het Ministerie van Landsverdediging eraan denken zulk een beloning voor te stellen voor degenen die men bewust wil vergeten. Zouden zij niet het gevoel hebben minderwaardig te zijn tegenover de dragers van het Militair Ereteken van 1e klas, artikel 4, ereteken dat in de hiërarchische orde onmiddellijk het oorlogskruis voorafgaat.

Uw dienaar bezit dit ereteken. Ontmiijner van het eerste uur, de gloriëtijd tijdens dewelke het gevaar meerdere malen per dag getrots-eerd werd, werd dit hem overhandigd met één streep en niet met één palm, onder voorwendsel dat zijn ontmiijningsdaad niet gesteld werd " in het aangezicht van de vijand ". Wat hoefde er destijds aan deze bureaukraten om hun te doen aanvaarden dat het ontwapenen van bommen en V1 tijdens en onder een bombardement wel degelijk zendingen waren " in het aangezicht van de vijand ".

Daar ik belast ben met de verdediging van de morele belangen van de ontmiijners bij de kommissie, trachtte Generaal LEBERT, voorzitter van genoemde kommissie en tevens oud piotten-generaal van 1914-1918, me te bewijzen dat vliegtuigbommen en V1 niet konden beschouwd worden als gelijkwaardig aan tuigen gebruikt tijdens de klassieke artillerieoorlog en dat het niet kon beschouwd worden als gehandeld te hebben onder het vuur van de vijand. Daarvoor immers moet men naar de vijand gekeerd staan met het geweer in de hand. Deze beste generaal was een oorlog te laat.

Dit alles had plaats in 1946. U ziet, onbekende vriend opsteller van dit artikel, dat er weinig veranderde. Zelfs geheel niets. U zegt eveneens: "Wanneer zij een uitgelezen plaats in de natie zouden moeten bekleden, worden zij uitgebuit door hen te verleiden met een nullige premie, daarbij nog belastbaar bovendien."

Daar ook niets nieuws. Ik herinner mij nog de tijd van een gevaarspremie van 50fr. (belastbaar). Ik herinner mij de tijd dat het ministerie van landsverdediging dacht te moeten overgaan tot de afschaffing van deze premie. Dit duurde nochtans niet lang want de ontmiijners gingen in staking en de hele zaak diende zo vlug mogelijk in de doofpot gestopt te worden. Ik herinner me de tijd dat deze premie uiteindelijk op 100fr. min 10% belasting gebracht werd. Ik herinner mij dat een zekere minister van landsverdediging een bijzonder systeem van benoemingen beloofde, belofte welke natuurlijk niet nagekomen werd. Evenmin ten andere als de geschreven beloftes van de minister betreffende de toe te kennen voordelen voor de ontmiijners van 1982.

De geschiedenis is een eeuwige herhaling, doch wij moeten vaststellen dat het meestal dezelfde zijn die het slachtoffer worden van de traagheid van de leiders van onze regering.

Mogelijk zouden wij wel van oordeel veranderen als zij op een dag moesten vaststellen dat hun wagen of hun woonplaats gevalstrikt is. Misschien zouden zij zich dan herinneren dat de ontmiijners daar zijn om het vuile werk op te knappen voor 408fr.

Steeds uit hetzelfde artikel haal ik deze gedachte van marschalk van Saksen: "Wij, soldaten, zijn zoals de mantels waaraan men denkt als het regent! Heden regent het niet. Maar moest de storm komen zou men ons wel nodig hebben."

Dat de maarschalk me vergeeft als ik zijn gedachte vervolledig met: "Na regen komt zonneschijn" en wordt de mantel in de vergeethoek geborgen.

Waarom zijn er nog ontmijners onder zulke voorwaarden? Omdat zij behoren tot degenen die wensen te dienen, die nog het gevoel van plicht bezitten en eraan houden dit te bewijzen tegenover de pantoffelhelden die schrik hebben.

Marcel LALLEMAND "De Briscard"

ONZE ALGEMENE VERGADERING 1982

Overeenkomstig haar statuten zal de Verbroedering van Ontmijners haar algemene vergadering houden op zondag 9 mei 1982 om 10u.30.

Deze vergadering zal doorgaan in de prachtige gebouwen van onze aktieve vrienden in de Kazerne Kommandant de Hemptinne te Heverlee.

De Voorzitter en de Sekretaris Berges zijn ter plaatse geweest om er Luitenant-Kolonel Dumont te ontmoeten, die juist terug kwam van een opdracht en in zijn gebruikelijke vriendelijkheid zijn toestemming verleende. Gesteund door zijn helpers belooft hij ons een perfecte organisatie, versierd met een overvloedige "self-service", die de deelnemers van vorig jaar zich nog wel zullen herinneren als zijnde een prachtmaal, een viersterren hotel waardig.

De dagorde zal zoals gebruikelijk als volgt worden ingedeeld:

- Toespraak door de voorzitter en verslag van het dienstjaar.
- Goedkeuring van de rekeningen.
- Voorstellen van de begroting.
- Vaststellen van de bijdrage 1983.
- Statutaire verkiezingen: de volgende beheerders zijn uittredend en herkiesbaar: Eeckhout Henri, Meerseman Roger, Vanderick Adolphe en Vanden EYnde André. Kommissaris: Itters René.

Overeenkomstig artikel 23 van de Statuten moeten eventuele kandidaturen van bedoelde posten toekomen bij de Nationale Voorzitter vóór 15 april 1982. Het gedetailleerd programma van die dag zal U worden meegegeeld door de provinciale afdelingen.

Wij rekenen op uw aanwezigheid.

E.G.

Bilan van het boekjaar 1981

ONTVANGSTEN			UITGAVEN
Interesten der titels -----			Beheer -----
S.N.C.I. 30.600			Belastingen 1.172
Bank 6.800	37.400		Bewaarloon 536
			Telefoon 7.669
Bijdragen '81 -----			Diversen 1.798 11.175
D.A.S.(rest '81) 4.000			Rapport 17.381
	18.000		-----
ereleden 1.500			V.O.V. -----
Brabant 12.200			Bijdragen 18.160
West-Vlaanderen 11.850			Medailles V.O.V. 2.735
Oost-Vlaanderen 5.550			
Luik 11.850			Verolaatsingen -----
toetredenden 200			Algemene Vergadering 10.994
Antw.-Limburg 3.000			Stavelot 16.409
Henegouwen 7.950	76.250		Allerlei B.R. 4.719
			Vaandeldrager 1.318 33.440
Allerlei -----			Overlijdens 5.085
Verkoop van kentekens 660			-----
Allerlei 750	1.410		Allerlei -----
			Vaderlandslievende
Bijdrage 82 -----			plechtigheden 2.867
Brabant 6.000	6.000		Allerlei 750 3.617
			Kredietsaldo 29.467 29.467
	-----		-----
	121.060		-----
In bezit op 31.12.80			121.060
P.C.R. 34.029			In bezit op 31.12.81
Bank 13.295			P.C.R. 57.172
Kredietsaldo '81 29.467			Bank 19.619
	-----		-----
	76.791		76.791

WAT TECHNIEK

MODERNE MIJNOORLOG : DETECTIE EN NEUTRALISATIE

(Uittreksel Forum)

De moderne oorlog wordt gekenmerkt door een zeer grote mobiliteit en een grote spreiding der eenheden op het terrein. Elke samenschooling van gevechtsvoertuigen biedt aan de vijand een gedroomd doel voor zijn artillerieconcentraties en antitankvuren, voor zijn chemische en zelfs nucleaire wapens. Wil een eenheid geen onaanvaardbare verliezen lijden, dan mag zij niet langer talmen vóór een mijnveld, terwijl de ontmijners van de genie, kruipend onder het vijandelijk vuur, de grond aftasten en de mijnen één voor één uitschakelen.

Zelfs achter de frontlijn kunnen enkele losse mijnen, door partizanen of vijandelijke commando's geplaatst, of vanuit helicopters gestrooid, onze bewegingen lamleggen en de aankomst van de bevoorradingskolonnes vertragen. De oorlog in Vietnam heeft deze bedreiging voldoende aangetoond. Deze mijnen kunnen op tientallen kilometers achter het front gelegd worden; het is dus onvoorstelbaar de kolonnes te laten voorafgaan door ploegen ontmijners die stapvoets vorderen over meerdere tientallen kilometers. Uit deze vaststellingen kan men reeds van nu af een belangrijke oriëntatie omtrent de detectie en de ontmijning der komende jaren afleiden: de detectie mijn per mijn, zoals toegepast tijdens de laatste oorlog, met behulp van mijnprikkers en draagbare mijndetectors, en een ontmijning door een "manueel" opruimen van elke gevonden mijn, zullen telkens wanneer het mogelijk is, moeten vervangen worden door een "globale" detectie, waarbij in grote trekken de mijnen in een gegeven gebied opgespoord worden. Deze detectie moet dan gevolgd worden door een "globale" ontmijning, welke gelijktijdig inwerkt op alle mijnen die zich in de te vormen opening bevinden.

Aan de behoefte de detectie en ontmijning te automatiseren zal voldaan worden volgens verschillende technieken, daar elke taktische toestand een andere tussenkomst vergt.

Het is mogelijk deze tactische behoeften te groeperen in vier type toestanden die wij opeenvolgend zullen ontleden:

- De vordering op vluchtig gemijnde volgwegen.
- De overschrijding van klassieke mijnevelden.
- De overschrijding van een rivier of een terreinsnede versterkt door mijnen.
- De systematische opruiming van een gemijnde zone.

*
* *

De vordering op vluchtig gemijnde volgwegen zal zich voordoen bij stellingname in zones onderworpen aan de actie van vijandelijke partizanen, en bij de achtervolging van een vijand die niet over de nodige tijd beschikte om zijn verdedigingsstelling sterk in te richten. Deze vijand zal alleen inderhaast enkele mijnen hebben kunnen leggen vóór de aankomst van onze gevechtsformaties.

In deze toestand zal men slechts betrekkelijk weinig mijnen ontmoeten. Men zal ze vinden, ingegraven onder een paar centimeter aarde of soms eenvoudig op de grond geplaatst, verscholen in het struikgewas.

De niet ingegraven mijnen zullen dikwijls een ingebouwde valstrik hebben die onze ontmijners belet de mijn met de hand te lichten. Alhoewel weinig talrijk, zullen deze mijnen echter dikwijls over grote afstanden verspreid voorkomen. Deze toestand, die in Europa zelden voorkwam tijdens de laatste oorlog stelt een nieuw probleem, want het is inderdaad onmogelijk de gevechtsformaties en de bevoorradingskolonnes over lange afstanden te laten voorafgaan door ontmijners te voet. Hoe lossen nu de moderne legers dit probleem op? Mijndetectoren bevestigd op pantservoertuigen tasten de weg af over de hele breedte. Zo zij een mijn ontmoeten, stopt het voertuig automatisch; het wordt voorbijgestoken door een ontmijningstank die de baan vrijmaakt zonder het wegdek te beschadigen, hetzij door de mijnen lateraal te verschuiven volgens het werkingsprincipe van een sneeuwruimer, zo het gaat om mijnen op de grond geplaatst, hetzij door ze te doen werken onder de druk van metalen rollen die de tank voor zich uit duwt, zo het ingegraven mijnen betreft. Gezien het relatief klein aantal mijnen bij deze snelle vordering ontmoet, kan de ontmijningstank een grote afstand afleggen vooraleer de ontmijningsuitrusting, die door de ontploffing van de ontmoete mijnen beschadigd wordt, dient vervangen te worden.

*
* *

Bij aanvallen tegen stevig verdedigde stellingen, zullen onze gevechtsformaties stoten op zeer dichte mijnevelden, beschermd door het vuur der verdedigers. Over het algemeen zijn deze mijnevelden reeds vooraf door fotografische luchtverkenningen gelocaliseerd. Hiervoor worden bijzondere films aangewend, namelijk films gevoelig voor infra-rood stralen, die zelfs ingegraven en gecamoufleerde mijnen ontdekken.

De mogelijkheden geboden door de snelle ontwikkeling van deze films laten toe de fotografische informatie uit te baten binnen een termijn die korter is dan wat een grondverkenningstrouille nodig heeft om binnen de bevriende lijnen terug te keren en verslag uit te brengen. Bovendien bekomt het commando een algemeen overzicht over de bestaande mijnevelden en dit zonder personeelsverliezen. Men kan dus reeds op voorhand de tussenkomst van machtige ontminningsmiddelen voorbereiden en de meest gunstige plaatsen voor het verwezenlijken van openingen in de mijnevelden kiezen.

Tijdens de veldtocht van Normandië in 1944, werden de openingen in de mijnevelden verwezenlijkt door pelotons ontminningstanks, die in kolonne gevolgd werden door de gevechtstanks. Dit betekende een enorme vooruitgang. Twee jaar vroeger, bij de slag om El Alamein moest men wachten op de genieontmijners die onder vijandelijk vuur al kruipend vorderden tegen een snelheid van 50 m. per uur. Het was echter nog geen volmaakte oplossing: de ontploffingen der mijnen beschadigden de ontminningsuitrusting en vereisen een veelvuldig terugtrekken van de ontminningstanks om een nieuwe uitrusting te plaatsen, waaruit een vertraging van het vorderingsritme voortvloeit.

Heden maken de nauwkeurigheid, de dichtheid en de grote dracht van de moderne antitankwapens deze overschrijdingstechniek nog meer kwetsbaar. De vordering van ontminningstanks aan een snelheid van vijf of zes kilometer per uur en de langzame processie van de gevechtstanks die deze volgen, ingesloten in de smalle gang geopend door de ontminningstanks, scheppen ideale doelwitten voor de vijandelijke telegeleide antitankwapens.

Men is er dus toe genoopt nog snellere methodes te zoeken: een laag gasvormige springstof uitgebreid boven het mijnenveld en tot ontploffing gebracht. De schokgolf blaast de mijnen weg en opent ogenblikkelijk een brede gang waarin de tanks der aanvallers kunnen doorstoten. Deze methode die nu nog beproefd wordt opent een veelbelovend perspectief; zij zou met één enkele ontploffing een opening van meerdere honderd meter lang kunnen verwezenlijken.

Voor mijnevelden van geringe diepte hebben sommige legers ook tapijten klassieke springstof aangewend, door ze met behulp van batterijen raketwerpers over het mijneveld te werpen; hun ontploffing vernielt de mijnen en opent een gang. Deze methode is echter trager en moeilijker te verwezenlijken dan het gebruik van gasvormige springstoffen.

*
* *

De overschrijding van waterlopen, het doortrekken van holle wegen of spoorwegen in uitgraving nopen de aanvaller ertoe de minst moeilijke overgangen te benutten: de zachtere oeverhellingen, wadden, overlangse toegangen, enz... De verdediger kent deze plaatsen, plaatst er mijnen om hun gebruik te ontzeggen en houdt ze onder vuur. De detectie en de opruiming der mijnen in deze verplichte doorgangen is bijzonder moeilijk, want de detectoren op voertuig en de ontmijningstanks kunnen deze oneffenheden niet oversteken. De fotografische luchtverkenning geeft er eveneens minder goede resultaten, daar de mijnen hier weinig talrijk zijn en ze, met de hand gelegd, weinig sporen nalaten. Men moet bijgevolg beroep doen op patrouilles te voet, voorzien van draagbare detectoren, om de aanwezigheid van mijnen vast te stellen. In de waterlopen zullen hiertoe gevechtswemmers ingezet worden. Werden er mijnen opgemerkt, dan zal men die met springstof uitschakelen: hetzij met gasvormige springstof, zoals in het geval van de klassieke mijnevelden, hetzij door er lange buizen gevuld met springstof tussen te schuiven en die van op afstand aan te zetten.

*
* *

De systematische ontmijning, wegens veiligheidsredenen, van een mijneveld dat door onze troepen voorbijgestoken werd, moet de verzekering geven dat er geen enkele mijn overblijft. Men gaat dus over tot een volledige afkaming van de verdachte zone door ontmijners, voorzien van gevoelige draagbare detectoren, die in staat zijn de mijnen met metalen en niet metalen omhulsel te ontdekken. Elke gevonden mijn wordt gemerkt en nadien met springstof vernield. Deze methode, traag doch zeker, is slechts mogelijk ver van de vijand; zij vergt veel personeel en moderne betrouwbare detectoren.

*
* *

Zoals men ziet, is de mijnëoorlog een voortdurende wedren der vindingrijkheid. De verdediger ontwerpt en maakt steeds ingewikkelder mijnen: voorzien van een magnetische valstuk, ontploffen zij zodra men ze verplaatst of zodra de magnetische massa van de tank er overheen komt; mijnen met horizontale actie, verscholen in de zijbermen van de weg en die, zoals een kanon zonder bedienaar, "vanzelf afgaan" zodra een tank voorbijrijdt (in werkelijkheid wordt het afvuren bevolen door de breuk van een onzichtbare draad of door de actie van een infrarood doelvanger). De aanvaller poogt aan deze steeds nieuwe moeilijkheden het hoofd te bieden door te zoeken naar detectoren die de mijnen van op afstand detecteren, door sterk gepantserde mechanische ontmijningstuigen te vervaardigen, die slechts weinig schade oplopen bij de ontploffing der mijnen en ook door het oppuntstellen van ontmijningsmiddelen die van op afstand globaal op een zone inwerken: gasvormige springstoffen, magnetische velden die de magnetische gestalte van de tanks nabootsen, enz...

In deze oorlog van techniekers zal de verdediger dikwijls het laatste woord hebben zo hij van het terrein zijn bondgenoot weet te maken, zo hij het verstaat enkele mijnen te plaatsen juist daar waar de aanvaller ze niet verwacht en dus geen enkele ontmijningsmaatregel treft of ook nog indien hij zijn mijnen daar plaatst waar de ontmijningstuigen van de tegenstrever machteloos zijn: langsheen de oevers van een waterloop, in de wegbekleding, op steile hellingen enz...

Is deze mijnëoorlog een oorlog van technieken? Zeker niet uitsluitend. Het blijft een oorlog waar het taktisch doorzicht beslissend inwerkt. Dit taktisch doorzicht is de klare kijk van de eskadronscommandant die een onverwachte toegang weet te kiezen, welke niet gemijnd werd. Het is de klare kijk van de pelotonoverste van de genie, die in deze onmetelijke te verdedigen zone de plaats ziet waar enkele tientallen mijnen waarover hij beschikt de moeilijkst te overwinnen hindernis zullen vormen.

Het is ook de handigheid van de eenvoudige geniepionier die zijn "mijn met horizontale actie" met de juiste inclinatie in batterij weet te stellen of die heel omzichtig een drietal magnetische mijnen weet te camoufleren in het midden van een weg, om aldus roos te schieten op de eerste vijandelijke tank die zich daarlangs waagt.

G.D.G.

HET LEVEN IN ONZE AFDELINGEN

AFDELING BRABANT

Zaterdag 5 december, 12 uur 30, op de eerste verdieping begint het stilaan levendiger te worden in de zalen van het restaurant "Jupiler-Bourse"; steeds meer en meer sympathieke gezichten duiken bovenaan de trap op. Het zijn de ontmijners van Brabant die samenkomen om hun patrones, de Heilige Barbara, te vieren.

Om 13 uur is iedereen aanwezig en schuift bij aan tafel voor het gelegenheidsdiner. Na de Argenteuilsoep en de cocktail van zeevruchten haalt voorzitter A. Vanden Eynde de vlag naar voor en de aanwezigen verzamelen in stille overweging voor de "Vlaggegroet".

De voorzitter neemt het woord om met zijn kordate maar ontroerende stem de genodigden die zich bij ons hebben gevoegd, te groeten: de Heer Grossen, voorzitter V.O.V. 40/45 - Afdeling Anderlecht; Mevrouw Poupe, meter van deze vereniging; Kommandant Gervy, ons erelid, voorzitter van de Anciens van Rixensart, met zijn dame. Hij begroet verder voorzitter George, de erevoorzitter Vandereydt en onze immer lieve meter, eleganter dan ooit. Hij heeft vriendelijke woorden voor hen die trouw hun man vertegenwoordigen, de dames Mullaert, Dautel, Bartholomé, Mahy en Remy en voor de afgevaardigden van andere afdelingen.

Het diner verloopt in de warme sfeer van een broederlijk feestmaal. Tijdens het dessert wordt de tombola in zijn gebruikelijke vrolijkheid een onverholven sukses waardoor onze sociale kas gevoelig wordt gespijst.

De dag is reeds ver gevorderd. Men begint reeds aan het afscheid te denken, maar dat valt sommigen moeilijk en wij zullen ze nog lang daarna terugvinden op het gelijkvloers.

Sympathie, kameraadschap, genegenheid, zijn niet zomaar woorden. Het zijn sterke gevoelens die werkelijk bestaan; dagen zoals deze zijn er het bewijs van.

F.D.

DE MORELE EN MATERIELE RECHTEN VAN DE STRIJDERS

OUD KRIJGSGEVANGENEN

De wet van 8 augustus 1981, tot oprichting van het Nationaal Instituut voor Oorlogsinvaliden, Oudstrijders en Oorlogsslachtoffers, beschikt in haar slotbepalingen dat de krijgsgevangenen, die niet genieten van een invaliditeitspensioen, en minstens zes maanden gevangenschap hebben ondergaan, vanaf 1 januari 1982 van de kosteloze geneeskundige en pharmaceutische zorgen zullen genieten. Het N.W.O.S. verzoekt ons de belanghebbenden erop attent te maken dat zij voorlopig nog niets moeten ondernemen, daar de uitvoeringsmodaliteiten nog niet uitgevaardigd zijn, en het waarschijnlijk niet zullen zijn voor 1 januari. Het is dus voorbarig een aanvraag in te dienen of een formulier aan te vragen. Daar het genot van de wet echter op 1 januari in voege treedt, wordt hen in afwachting aangeraden, bij gebeurlijke geneeskundige of pharmaceutische kosten, het verschil tussen wat zij betaald hebben, en de teruggave van de ziekenbond, door een attest van de ziekenbond of van de apotheker te laten staven. Dat verschil zal hen dan later teruggekeerd worden.

NATIONAAL WERK VOOR OUDSTRIJDERS (N.W.O.S.)

NATIONAAL WERK VOOR OORLOGSINVALIDEN (N.W.O.I.)

Op 1 januari 1982 houden deze beide werken op te bestaan. Zij worden opgenomen door een nieuw organisme, welke opgericht werd door de wet van 8 augustus 1981, onder de naam van "Nationaal Instituut voor Oorlogsinvaliden, Oudstrijders en Oorlogsslachtoffers".

Dit Nationaal Instituut neemt al de opdrachten en werkzaamheden over van het N.W.O.S. en het N.W.O.I., nl. "het verlenen van zowel materiële als morele bijstand aan de oorlogsinvaliden, oudstrijders en oorlogsslachtoffers, in alle levensomstandigheden waarin zij zich bevinden".

De huidige burelen van N.W.O.S. en N.W.O.I. zullen waarschijnlijk overgenomen worden door het Nationaal Instituut. Nochtans zijn enkele adreswijzigingen mogelijk, zodat wij de lijst der provinciale burelen, en de toegangsuren voor het publiek nog niet kunnen geven. Wij hopen deze inlichtingen te bezitten tegen ons volgend nummer.

MINISTER VAN PENSIOENEN

Vraag nr. 86 van de heer Bertouille d.d. 25 september 1981 (Fr.):

Oorlogsvrijwilligers 1940-1945 , voordelen.

De oorlogsvrijwilligers hebben op het koninklijk besluit van 4 december 1974 moeten wachten om een "specifiek" statuut van nationale erkentelijkheid te krijgen.

Artikel 2, § 1, van dit statuut bepaalt dat de tijd die in aanmerking moet worden genomen voor de toepassing van het statuut de werkelijke dienst is "waarbij de tijd wordt gevoegd die verlopen is tussen de datum waarop de dienstverbintenis werd ondertekend en de datum waarop in actieve dienst werd getreden". Bij de wet van 12 juli 1979 wordt de aanvraagtermijn voor dit statuut op 30 maart 1980 afgesloten bij toepassing van het Protocol van akkoord van 7 november 1975 tussen de regering en de vaderlandse verenigingen. Wij kunnen niet anders dan vaststellen dat de specifieke bepaling uiteindelijk totgeen enkel werkelijk voordeel voor de betrokkenen heeft geleid, vermits de wetgeving inzake overheidspensioenen ongewijzigd blijft wat de in aanmerking te nemen diensten betreft.

Is de minister niet van oordeel dat het om een vergetelheid gaat die zo spoedig mogelijk hersteld moet worden?

Antwoord: Ik heb de eer de aandacht van geacht Lid erop te vestigen dat de door de oorlogsvrijwilligers 1940-1945 vervulde effectieve diensten, de belanghebbenden alle voordelen verlenen inzake overheidspensioenen verbonden aan de tijdens de oorlog bewezen militaire diensten; hetzelfde geldt voor wat de strijdersrente betreft.

Het is bijgevolg juist dat de periode begrepen tussen de dienstverbintenis en de effectieve indiensttreding van de bedoelde vrijwilligers niet in aanmerking genomen wordt, noch voor het rustpensioen ten laste van de

Schatkist, noch voor de bedoelde rente, aangezien het niet om effectieve diensten gaat. Dit probleem is evenwel niet aan mijn aandacht ontsnapt en het werd trouwens onderzocht tijdens de laatste vergadering van de Permanente Commissie, belast met het onderzoek van alle aangelegenheden met betrekking tot de afhandeling van het eisendossier van de oorlogsslachtoffers, in uitvoering van het akkoord dat in 1975 gesloten werd tussen de regering en de vaderlandslievende verenigingen. De voorzitter van die Permanente Commissie heeft tijdens de bedoelde vergadering beslist om de behandeling van het probleem uit te stellen, in afwachting dat de budgettaire weerslag van die maatregel zou worden berekend en dat de adviezen zouden worden ingewonnen van mijn Collega's van Landsverdediging en van het Openbaar Ambt, die eveneens betrokken zijn bij het probleem. Ik heb niet nagelaten om binnen de kortst mogelijke tijd de nodige gegevens te verzamelen en heb ze onlangs overgemaakt aan de voorzitter van de Permanente Commissie.

Nota van de redactie: Dit antwoord van de Minister bewijst dat het probleem, dat voor ons van prioritair belang is, in gevorderde onderhandelingen betrokken is. Wij hopen op een spoedige oplossing, maar de herhaalde politieke verwickelingen zijn niet van aard om deze te bespoedigen. Wij blijven in ieder geval waakzaam en zullen doorzetten om ons recht te bekomen.

HEEFT U UW BIJDRAGE VAN
200 Fr. REEDS GESTORT?
DOE HET OGENBLIKKELIJK.

OVERLIJDENS

Wij vernemen het overlijden van enkele oudgedienden:

MOUSSOUX, André, van de sectie Luik, overleden op 25.06.1981.

DESMET, Louis, van de sectie Gent, overleden op 05.09.1981.

CORNEILLIE, Geraard, van de sectie Gent, overleden op 10.12.1981.

WOLLEGHEM, Ernest, van de sectie West-Vlaanderen, overleden op 03.01.1982.

ANDRE, RAOUL, Sectie Henegouwen, gestorven op 10.01.1982

Wij bieden aan de families onze innige deelneming aan.

Een VRIEND heeft ons VERLATEN

Met leedwezen vernemen wij het overlijden op 13 februari '82 van Joseph OZER, Eerste schepen van de stad STAVELOT

Wij ontmoetten deze sympathieke figuur tijdens de inhuldiging van ons Nationaal Gedenkteken in september 1953.

Van toen af was hij een der getrouwen op onze bedevaarten te Stavelot. Hij lette gedurig op het zorgvuldig onderhoud van de gedenksteen waarvan de wake was toevertrouwd aan de gemeentelijke overheid.

Verleden jaar nog, had hij het groot genoeg ons te melden dat tengevolge van zijn voorstel de gemeente de geldelijke middelen gestemd had voor het herstellen van de elektrische installatie, alzo de verlichting vernieuwend teneinde de volledige betekenis gevend, gewenst door de opsteller van het projekt, de architect Albert VERSCHEUREN, groot invalide van de ontmijning.

Wij zullen steeds een levendige herinnering bewaren van deze Grote Vriend der ontmijners.

Wij bieden aan Mevrouw en aan de familie onze eerbiedige en oprechte deelneming.

E.G.